

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ.ΣΤΑΜ.

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΟ

‘Ο κ. Τσιροκόστας, διοικητής του 2του σώματος στρατού, διέταξεν «*πρός αποφυγήν χρονολογικών ανωμαλιών και ημερομηνιακών εν τῷ στρατῷ παρεξηγήσεων*», να διανεμηθῇ σ’ ὅλα τὰ φυλάκεια τῶν σινορών, ἕνας ἡμεροδείκτης.

‘Εκεῖ ἀπάνου πού εἶχαν «φυντευθῆ»!

ἐπιμελητείας, ὅλη τὴν σαρακοστή, καὶ ἑλῆς, δὲν εἶδανε.

‘Η κοιλία τους ἀπὸ τὴν νηστεία καὶ τὴν ξεροφαγία, εἶχε γένειο: «*Ὁσὰν κοιλιά Ντιμοαζέλλας*!» ἄλλος οἱ ἴδιοι ἐλέγανε.

Τὴν λαμπρὴν τὴν ἐπεριμέναν, ὅσοι οἱ Ἑβραῖοι τὸν Μεσσία, καὶ στὰ σνερά τους ἔβλεπαν ἄκριά ὀδογημένα καὶ παχειά-παχειά, ξεγκάτα! Τὸ λαμπρὸν τοῦ ξεροκατίνου, δταν μιλούσανε γιὰ κρέας καὶ τὰ κόκκινα βράχια τοῦ βοσνοῦ, τοὺς φάνταζαν μπροστά τους, σὰν μοσχαράκια τοῦ γάλακτος, πού κρημοντοσαν στὸ τοιγκέλι, ἔτοιμα νὰ τεμχιθοῦν καὶ νὰ μαγειροθοῦν.

‘Ο Γαρουφαλιάς εἶχεν ἀδυνατίσει γι’ αὐτοῦ, σὰν τὸν αἰ-Γιάννη τὸν Καλυβίτη καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ τῶν εὐφροσε μονίχα στὴν «*τοῖσα*» καὶ στὸ τσιπλοσο πού τὸ εἶχε οἰκονομήσῃ λίγο ἔτσι σὰν λαφραίο.

‘Απάνου στὴν κατάστασι αὐτῆ, ἔφτασε καὶ τὸ δῶρο τοῦ Σοματάρου, γενναιοτάτου κ. Τσιροκόστας. ‘Ηταν ἕνα πρῶτῃ τριανταφυλλένο, πού ἄρχισε νὰ μοσχοβολᾷ ἀνοῖξι καὶ ἡ μέρα προβάλλε μὲ πέλλο καὶ μὲ μάγια, ροδοδάκτυλη, νεαρά, ἀκνιουβολόσασ, σὰν χωριατοπούλα δροσερή, πού φρεσκοπλύνεται στὴ βροίσι.

— Τί εἶνε τοῦτο, κύρ λοχία; Ρώτησεν ὁ ὑποδεκανεὺς Ἀνάλατος, δειχόντας τὸν ἡμεροδείκτη.

— Ἀπὸ τοῦ «*μαραφῆ*», θὰ μᾶς δείχνῃ τὴς ἡμέρας, θὰ μᾶς λέγῃ τὴς Κρυσάξες, πότε ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ πότε βασιλεύει, αὐτὸ θὰ μᾶς πῆ πότε θάρθῃ ἡ Πασχαλιά καὶ πότε ἡ Σαρακοστή θὰ τελειώσῃ.

— Δὲν σκενιάξουνε ποτὶ; Δὲν γάνει ποτὶ λάθος;

— ‘Οχι! ‘Η Εὐφροσύνη τὴν ἀνὰ στερεὰ τὴν μαραφῆ τῆς!

Τὸ κάρφωσαν λοιπὸν στὸν τοίχου καὶ ὁ Λοχίας ὁ Γαρουφαλιάς, παρνοῦσα δὴλον, ἔβγαζε κἀθε πρῶτῃ καὶ ἀπὸ ἕνα φύλλο.

— Εἰκοσι Μαρτίου!

— ‘Αχ! Τί δύσκολα πινάει οὐ παληόχαρους!...

‘Αλλὰ καὶ μὲ τὸ νέο «*μαραφῆ*» ἡ ἡμέρες δὲν περνοῦσαν γρήγορα. Θὰ νομῆς, μὲλιστα κανεῖς, πὸς τῶρα ἀργοῦσαν παραπάνου! Σὰν νὰ τὴς κάρφωσαν ἐκεῖ, ἔκεινο τὸ ἄσπρο τὸ χαρτάκι, μὲ τὸν μαῦρο στὴ μέση ἀκρίβου. σὰν μᾶτι γουρλοῦσῶνο. Μᾶτι τοῦ χρόνου τοῦ σκληροῦ, πού τοὺς βιαίνε ἐκεῖ ἐλάνο! Ἀκίνητος ὁ χρόνος, ἀκίνητο καὶ τὸ χαρτί, σὰν βόλος ἀπὸ γιόν!

— Οὐδὲ πάγοσο, μπιτ-καταμπί, τοῦ ἔριου!...

Καὶ ἀπ’ ἐκεῖ Βουλγάρη!

Οἱ ἡμεροδείκται ἔφθασαν ἐκεῖ. τὴν Καθαρὰ Βδομάδα. Εἶτε μὲ ἡμεροδείκτη ὅμως, εἶτε καὶ χωρὶς ἡμεροδείκτη, ἡ ἡμέρα, χρόνος ἐγεινότανε, ἐκεῖ ἀπάνου στὰ κατσάρωχα, τοῦ Καζοβονιοῦ, πού εἶχε «*φυντευθεῖ*»—ἔτσι τὸ χαρακτηρίζανε οἱ ἄνδρες— ἡ ὑπὸ τὸν Κίτου τὸν Γαρουφαλιά, διμοιρία τῶν εὐζώνων.

Κ’ ἦταν πανῶηλο τὸ κορφοβονι, γεμάτο βαλαντιδιές καὶ ἀγριοπουφάρωγα. Ἀλέξανδρου Βουλγάρου, μέσα στὸ λόγγο Λύκοι καὶ ἀγριογούρουνα καὶ στὸ σακχίδιο «*μιομπότα*» καὶ ἑλῆς. Θέλειε γιὰ τὴν σαρακοστή, θέλειε γιὰ τὴν δραστηριότητα τῆς οἱ ἄνδρες, ἄλλο ἀπο μιομπότα

τσοχαρτί;
— Ντς!
— Μ’ ἴτσι χωρὶς τσοχαρουχάρτ’ πὸς θὰ φουμάρομ;
— Ξέρου γιῶ!
— Μ’ τί ξέρῶς;
— Τίπις;
— Χουντροχάρτου ἔχς;
— Ντσοῦ!
— Καρμιά διαταγῆ τοῦ στρατηγείου; Καρμιά ἀναφορὰ τοῦ λογαροῦ;
— Ἀκα!
— Φτοῦ, νὰ πάρ’ οὐ τρισκατάρωτος! Ντίπ για ντίπ, κοφιφους εἶα;
— Ναί.
— Τώρα τί νὰ κάνουμ;
— Ξέρου;
— Νὰ ξεραθῆς!
— Ξέρῶς τί νὰ κάνουμ;
— Τί οὐρέ;
— Νὰ βγάλουμ δυοῦ χαρτάκι ἀπὸ τοῦ μοιρολόγιου καὶ νὰ στρίφουμ τὰ τοιγάρω μας!
— Μμμ μπρόβου! ἴξουσα!
Καὶ αἱ ἐπος-αμ’ ἔργον. Σήκωσαν μερικὰ φύλλα, πού ἦσαν μπροστά στὸν ἡμεροδείκτη, τράβηξαν δυοῦ ἀπὸ τὰ παρακάτω, στρίψανε τὰ τοιγάρω τους καὶ ἄρχισαν νὰ κανιζουσαν.

‘Η φόρμα τῆς κυρίας ὑπουργίνας!

— Μουρ’ εἶνε φῖνα!... Οὐδ’ οὐ Σουλτάνος, οὐ Μονάμῆ, δὲν ἦνε τέτοιου καπνῶ.
— ‘Οχι παίζουμ! Λαθραῖους κὶ πάλι λαθραῖους!
— Πίνουμ ἀπ’ ἄλλου ἕνα;
— Πίνουμ.
— Ἰμπρός!

Σηκώθηκαν ἔβγαλαν ἄλλα δυοῦ φύλλα ἀπὸ τὸν ἡμεροδείκτη καὶ ἐκάπνισαν. Μαζῶ ὅμως μὲ τὰ ἄλλα φύλλα, ἔβγαλαν καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ μεγαλοβδομάδο, χωρὶς διόλου νὰ τὰ καταλάβουσαν.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, καθὼς ἐτράβηξαν τὸ φύλλο τῆς Μεγάλῃς Πέμπτῃς, βόηκαν ξεφτυρωμένο το... Πιάσχα ἀπὸ κῆτο.

— Ουρέ!
— Τί;
— Πῶν τὸ Μιγαλουπαράσχιου;
— Δὲν θάχῃ οὐ χρόνους τοῖτους.
— Γίντι, οὐρέ, χρόνους χωρὶς Μιγαλουπαράσχιου;
— Ξέρου κ’ ἰγῶ; Τώρα θὰ εἶν’ τῆς μόδας;
— Τί λιές οὐρέ; Μόδα στὴν ἐκκλησία;
— Δὲν εἶδες πὸς κόψαν κ’ οἱ παπάδες καὶ τὴν Πασχαλιά!

Οἱ εὐζῶνοι κ’ ὁ λοχίας μείναν κάμποση ὥρα σκεπτικοί. Εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι περὶεργὰ πράγματα συνβέβαιαν κατ’ αὐτὰς στὸν κόσμο. ‘Η γυναικες κόψαν τὰ μαλλιά τους, καὶ οἱ δεσποτάδες γυλιδισαν τὰ γένεια τους. ‘Ολες ἡ γιορτὲς ἄλλαξαν. Τὰ ἡμερομηνία ἀνακατωθήκαν κ’ οἱ ἄνιο χάσαν τὴν σειρά τους. Τὴν ἡμέρα πού γιόρταζε ὁ ἅγιος Φίλιππος, γιορτάζει σήμερα ὁ Ἀτ’ Ἀνδρέας. Κὶ ὅταν ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀτ’ Ἐδῆμιου, ἀνοίγει νὰ γιορτάσῃ τὸν πάτριω καὶ ἀγῶ τῆς, οἱ παπάδες γυλιδισουσαν τὸν αἰ-Χαράλαμπε!

Μιά φορὰ τὸ Πάσχα γιορτάσθηκε τὸν Μᾶτ. Τώρα κόβουσαν ἀπ’ τὴν ἅγια ἔβδομάδα, τὰ Μεγαλοπαράσχιου, ἀπῆρο θὰ κόψουσαν καὶ τὸ Πάσχα καὶ μεθαῖρου ἔα μᾶς ποῖνε νὰ πᾶμε νὰ προσκυνῶμε στὰ τζαμά! ‘Ο,τι θέλουμ κάνουμ, ἔκεινο οἱ μοιολοῖ, ἐκεῖ κἀθε στὴν Ἀθήνα. Βγάλαν μόδες καὶ στὴν ἐκκλησία, σὰν νᾶταν ἡ θερηκεία, φουστᾶν τῆς κυρίας ὑπουργοῦ, π’ ἀλλάξῃ κἀθε μῆνα!...

‘Ας κάνου ἀκόμα ὁ,τι θέλουμε! ‘Ας χορέμῃ τ’ ἄλογο τους», ὡς πού νὰ κατεῦον στὴν Ἀθήνα, οἱ εὐζῶνοι μὲ τὴς γκλίτσες των νὰ τὰ κάνουσαν «*παπαλάμπρωνα*» καὶ νὰ τὰ διορθώσουσαν ὅλα. ‘Ολα κατὰ κανονὸ τὰ στεῖλαι. Καὶ ἀπὸφ χαλάσουσαν τὴν γῆ, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τους, βάλθηκαν τώρα νὰ χαλάσουσαν καὶ τὸν οὐρανὸ ἀπάνω. Ἀλλὰ, παραφορτικῶσαν τώρα, κ’ οἱ εὐζῶνοι!... Δὲν εἶνε γιὰ νὰ βασταχτοῦνε πεῖα. Θ’ ἀρπάξουσαν τοὺς ὑποκόπανους καὶ θὰ τοὺς ἀλωνίσουσαν ὅλους!... Νὰ κυβερνήσουσαν κ’ οἱ εὐζῶνοι μᾶ φορὰ! Ἀρκετὰ κυβερνήσουσαν οἱ γαλαχάδες καὶ οἱ στενοβραχάτοι!... Κατὰ τὸ παρὸν ὅμως, συμφέρεῖ αὐτῆ ἡ μεταρροῦθμις: Μᾶς ἔφερε πῶ γρήγορα τὸ Πάσχα!... Καὶ μῆμερα ἄς προνοήσουμ γιὰ τὴν λαμπρὴ καὶ

Καὶ τώρα μάλιστα πού νουρεῖνται καὶ οἱ παπάδες!...

Καὶ μὲ τὸν ἡμεροδείκτη ἡ μέρες δὲν περνοῦσαν.

βλέπουμ' αἴριο γιά τήν Ἑλλάδα !...

Καί ἐστράφη ὁ λοχίας πρὸς Ἀνάταο.

— Νά τρέξ' ἕνας ἀπὸ σὰς, κάτ' στοῦ χοριοῦ κι νά φέρ' τέσσαρ' ἀρνιά τετράπαχα ! Ἀνάταουτς Χριστοῦς τοῦ Δημητρίου ἱπὶ κεφαλῆς !

Οἱ δύο εὐχῶνοι ἐπετάχτηκαν ἀπάνω, ζωστήριζαν τὰ ξίφη τους, καὶ βορβόλησαν πρὸς τὸ χοριό, πού μόλις φαινόταν κάτω στίς πρωινές τῆς ἄνιες, σὺν νὰ νεϊρευότανε.

Κατὰ τὸ βράδυ, πού ὅλοι οἱ εὐχῶνοι εἶχαν μαζευτῆ ἀπάνω στοῦ βοινοῦ τὸ διάσελο καὶ περιμέναν τὰ τετράπαχα ὄρνιά, μὲ γουρλωμένα μάτια, εἶδαν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς Ἀνάταο, καὶ τὸν «ὕτ' αὐτὸν» εὐχῶνα Χουχτούλαν, νὰ γυρίζουνε μὲ ἄδειανα τὰ χεῖρα σκυρτοί, κι ἀπογοητευμένοι.

— Οὐρ' ποῦν τ' ἀρνιά !

— Δὲν ἴζει !

— Γιατί. Μὴν τάφαγι οὐ λύκουσ ;

— Ἄκα.

— Τοτῆς μὴν τὰ φάγατι ἔσεις ;

— Οὐκῶ !

— Τι γίναν τὸ λοιπόν ;

— Σαρακοστή !

— Τι Σαρακοστή, οὐρὲς ζαγάρια, πρώτ' μέρα τῶ Λαμπρῆς σήμερις, κι θά φράμ ξηρὸ φρομί !

— Τι πρώτ' μέρα σ' Λαμπρῆς ; Σήμερα εἶν' Μιγάλη Παρασκευή !...

— Τι λιές οὐρὲ ζουνοτόβ'λου !

— Αὐτὸ π' λέσυ !

— Ποιὸς σοῦ τόπε ! Μὴ οἱ γέλασαν βοἰ οἱ χοιριάτες γιά νά μὴ δώσουνε σφαγτά ;

— Οὐόχι ! Μοῦ τὸ βιβαῖοσι οὐ Νουματάρης, κι οὐ φρουραρχος !

— Κι ποῦ ἱέχομυ Λαμπρῆ ;

— Μιθαῦριο !

Κι ἔδειξεν ἔγγραφον πιστοποίησαν τοῦ ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου, δι' οὐ «εβερβαῖο» οὗτο *ὅτι τὸ Πάσχα εἶναι μετὰ δύο ἡμέρες καὶ διὰ παρακαλοῦνται οἱ ἄνδρες τοῦ ὁπ' ἀριθ. 180 φυλακείου, νὰ τὸ ἀναβάλλουν κατὰ δύο ἡμέρες, ἵνα μὴ ἀποτελέσουν ἐξαιρέσει ἀπὸ τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς, τὸν στρατὸν, τὸν στόλον καὶ τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας πόλεων.*

— Κι οὐ μιροῦδειχτῆς τοῦ Μεράρχου ; Πῶς ἕνας μιροῦδειχτῆς πού στέλλει ἕνας στρατηγὸς φέρνει μιὰ τέτοια ἀνακατοσούρα σὴ θρησκεία ! Μὴνεῖναι ὁμιροῦδειχτῆςφραγκικὸς καὶ θέλησε νὰ κολάσῃ τοὺς Χριστιανοὺς, ἢ μήπως εἶναι ὁμιροῦδειχτῆς, πού ἦρθε νὰ κἀνη κίνημα καὶ μέσα στοὺς ἄγιους καὶ στίς μέρες τῆς ἐπίσημης, τῆς ἐκκλησίας !

Καὶ ἄμειος ὁ λοχίας ὁ Γαρουφαλιάς τὸν ἐξεκρέμασε καὶ δι' ἀναφορὰς τὸν ἔστειλε τὴν ἴδια ὄρα, στήν ἔδρα τοῦ Συντάγματος, *ὡς ἐπιβουλευόμενον τὰ καθεστῶτα.*

Σύλληψις κακοποιοῦ. Περὶ κινήματος τῶν ἁγίων κι προσηλύψεως αὐτοῦ.

Ἰσοκλειστὸς ἀποστέλλου τὸν συλληφθέντα σήμερον Ἡμεροῦδειχτῆν ὡς παραβιάζοντα τοὺς Νόμους τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑποκινῶντα εἰς ἀνταρσίαν τοὺς ἁγίους, διὰ ψευδῶν ὑποσχίσεων διὰ εἶνε σήμερα π. χ. Πασχαλιά, καὶ οἱ ἄνδρες δὲν θά φάνε κριὰς !...

Διὰ ταῦτα, ἐμμένονεν ἀκόμα μετὰ μοιροπίας καὶ ἑλῆς, (κι' αὐτὲς σκολικιασμένες), προσθέτοντες διὰ εὐρέθη κι τὸν σφιτερισθῆν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ταραξίου Μιγαλουπαρσκειου, κλπ.

Καὶ ἄμα ὁ εὐχῶνος ἐγάθη κάτω στίς σάρκες καὶ τοὺς κομηνοὺς, τρέχοντας ἀν κατόικι καὶ κρατῆν σφρητὰ τὸν ἔνοχον τῆς διαταρᾶσεως τῆς τάξεως καὶ τὸν ἐφορτῶν, ὁ Γαρουφαλιάς εἶπε στους εὐχῶνους.

— Καὶ τώρα, δὲν πειράζει βρε παιδιὰ, σφιζτε τὰ ζουνάρια σας, ὡς μεθαῦριο πού θάνε Πασχαλιά, ἀν δὲν τήν,, μεταθέσουν πάλι !

Κι' ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τοῦ ἐπιταφίου τὰ ἐγκώμια, γιά παρηγοριά: **Σταμ. Σταμ.**

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Ἐν ἱεροκήρυξ Πέτρος Κουπέ, κηρύσσων κάποτε εἰς τὸν ναὸν παρισταμένου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἄρχισεν τὸ κήρυγμά του ὡς ἔξῃ:

— Ἡ Μαγδαληνὴ ἠμάρτησε ὅσο τὸ χειρότερον.

— Ἡ Μαγδαληνὴ μετενόησε ὅσο τὸ καλλίτερον.

Ἐπίσκοπος μολὶς ἄκουσε τὴν ἀστεία αὐτῆ εἰσαγωγὴν διέταξε τὸν ἱεροκήρυκα νὰ κατέβῃ ἄμέσως ἀπὸ τὸν ἄμβωνα καὶ τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ κηρύξῃ ἐπὶ ἕνα χρόνον !

Ὅταν ἐπέρασε τὸ χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ ἀπαγόρευσις ἐληξεν, ὁ Κουπέ ἀνήγγειλε ὅτι θά ἐσυνέχισε τὰ κηρύγματά του. Ἐπίσκοπος ἔσπευσε τότε μεταξὺ τῶν πρώτων νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρώτη ὁμιλίαν τοῦ Κουπέ, περιέργως νὰ δῆ τι θέμα εἶχε διαλέξει γιά νάναπτύξῃ.

Φαντάζεσθε ὅμοις τὴν κατάπληξήν του ὅταν ἄκουσε τὸν ἱεροκήρυκα νὰ κηρύξῃ ἔτσι τὸν λόγο του :

— Ἡ Μαγδαληνὴ ἠμάρτησε ὅσο τὸ καλλίτερον.

— Ἡ Μαγδαληνὴ μετενόησε ὅσο τὸ χειρότερον.

Ἐπίσκοπος ἱεροκήρυξ εἶχε νομίσει πῶς θά εὐχαριστοῦσε τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀλλάζοντα; τὸ νόημα τοῦ κηρύγματός του...

Ἐν ἄλλῳ Κορδεῖν ἀναφέρει ἔξ ἄλλου τὸ ἔξῃ ἀνέκδοτο σὸ βιβλίον του «Ἐκκλησιαστικὰ περίεργα» σχετικῶς μὲ τοὺς ἀνοήτους ἱεροκήρυκας :

— Ἐνὶς νεαρὸς ἀρβᾶς, κηρύσσων γιά πρώτη φορά στὴ ζωὴ του τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο εἶπε μεταξὺ ἄλλων κατὰ ἔξῃς παραδόξα :

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτέθη γυμνὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γιὰτι εἶχε πέσει προηγούμενος εἰς χεῖρας ληστών, ὁ ὁποῖος νὰ ἀπογυμνωσάν !... Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς δὲν θέλησε νὰ τοῦ γίνῃ... ἐπίσημη κηδεῖα, λόγῳ, μεταμορφώσεως, καὶ τέλος ἐξήτησε νὰ ταφῇ μέσα σὲ πέτρινον τάφο γιά νὰ δείξῃ ὅτι, ἀν καὶ νεκρὸς, δὲν μποροῦσε νὰ ἀποφρῆ τὴν τρυφή καὶ τὴν μαλθακότητα...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Στὴν Κίνα ζοῦσε πρόπολλων ἔτων ἕνας πολὺ μορφωμένος καὶ συνετός μανδαρινὸς ὁ ὁποῖος λέγοταν Πιογκ καὶ εἶχε ἀναλάβῃ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Κινεζικοῦ διαδόχου ὑπὸ τὸν ὄρον ὁμοῦς νὰ τὸν διδάσκῃ μὲ ὅλο τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸ καὶ τὴν εὐγένεια, νὰ ἀποφρῆγῃ τὰ τοῦ κἀνῃ παρατηρήσεις καὶ νὰ μὴ διαφραδῇ ἐκεῖνα πού θά

ἔλεγε ὁ πρίγκηψ. Μιά μέρα πού ὁ μανδαρινὸς εἶχε βγεῖ ἐξ περιπατο μαζὶ μὲ τὸν ὑψηλὸν τὸν μαθητὴν, συνάντησαν ἕνα κοπάδι πρόβατα. Ὁ μανδαρινὸς ῥώτισε τότε τὸν διάδοχὸ μήπως ἐγνώριζε τί ἦταν αὐτὰ τὰ ζῶα.

— Γουρῶνια ! ἀπάντησε ὁ μικρὸς πρίγκηψ. — Πολὺ ὄφαια, θαυμάσια ! εἶπε ὁ μανδαρινὸς πού δὲν τολμῶσε νὰ διαφραδῇ τὸν πρίγκηπα. Ἡ Ὑψηλότης σας ἔχει ἀπολυτὸς δίχη μὲχρι ἐνὸς σημείου ὁμοῦς.. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν βέρβια τέσσερα πόδια ὅπως τὰ γουρῶνια. Ἄν δὲν ἦσαν μάλιστα σκεπασμένα μὲ πικρὸ μαλλί θά ἦσαν πραγματικῶς γουρῶνια ! Μολαταῦτα πρέπει νὰ ξερετε πῶς τὰ γουρῶνια αὐτὰ πού εἶνε σκεπασμένα μὲ μαλλί τὰ ὀνομάζουμεν πρόβατα !...

Κ' εἶτι ἐσώθη ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ πρίγκηπου...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὅσο εἶμαστε εὐτυχεῖς, δὲν ἀποδίδομε στὴν εὐνοῖαν τῆς τύχης τὴν εὐτυχία μας. Μόλις ὁμοῦς δυστυχῆσῃμας, σ' αὐτὴν φορτώνομε ὅλη μας τὴν κακοτυχία.

Μένανδρος

— Ὅλος ὁ κόσμος παραπονιέται ὅτι δὲν ἔχει μνήμη, κενεῖς ὁμοῦς δὲν παραπονιέται ποτὲ ὅτι ἔχει ἑλλειψιν κήσεως.

Ἐν Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ (Πίναξ τοῦ Φο. Μπουτιοῖνι. Αὐτοκρ. Μουσείου Βερολίνου)